ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ' 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1928 ΑΡΙΘ. 45

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ Χ.Α.Ν.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΙΣΘΕΙΣΗΣ ΥΠΟ ΤΗΣ
Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΣΤ'

Εἰδικώτερον, διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι, θρησκευτικὴν ἐργασίαν τῆς Χ.Α.Ν. σταχυολογοῦμεν ἐκ τῶν φύλλων τοῦ «Συντρόφου τοῦ Στρατιώτου», τῶν φυλλαδίων «Ἡ Χ. Α. Ν. ἐν Ἑλλάδι» καὶ «Χριστιανικὴ Ἀδελφότης τῶν Νέων», ὡς καὶ ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις Χ. Α. Ν. τὰ ἑξῆς.

Ἡ Χ.Α.Ν. συνεργάζεται μετὰ τῆς ἐκκλησίας τῶν τόπων τῶν τμημάτων της ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν στρατιωτῶν. Τοῦτο ἦλθε νὰ ἐπιτελέσῃ καὶ ἐπετέλεσε καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἄνευ οὐδενὸς σκοποῦ προπαγάνδας. («Σύντροφος τοῦ Στρατιώτου» ἀριθ. 1 καὶ 3).

Ἐν Θεσσαλονίκῃ εἰς τὰ «Σπίτια τοῦ Στρατιώτου» τῆς Χ.Α.Ν. καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἐτελεῖτο ἡ ὀρθόδοξος λειτουργία μετὰ θείου κηρύγματος, («σύντροφος τοῦ Στρατιώτου» ἄρθρον τοῦ Σ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, φύλλον τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1920).

Εἰς τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ «Σπίτι τοῦ Στρατιώτου» ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀρχιστρατήγου Λ. Παρασκευοπούλου ἐγίνετο ὀρθόδοξον κήρυγμα τὴν ἑσπέραν ἑκάστης Κυριακῆς καὶ Τετάρτης. («Σύντροφος τοῦ Στρατιώτου» ἀρ. 5).

Εἰς τετρασέλιδον ἔντυπον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Χριστιανικὴ Ἀδελφότης τῶν Νέων» ἀναγινώσκομεν περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι Χ.Α.Ν. «ἐργασθεῖσα ἀπὸ τοῦ 1918-1922 συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους νόμους ὡς Ἑλληνικὸν Σωματεῖον διοικούμενον ὑπὸ δεκαπενταμελοῦς Δ. Συμβουλίου, ὅπερ ἐκλέγεται μεταξὺ τῶν ἐνεργῶν μελῶν του, καὶ τριῶν συμβούλων διοριζομένων παρὰ τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς τῆς Παγκοσμίου Χ.Α.Ν.».

Ἐν τῷ Καταστατικῷ τῆς Χ.Α.Ν. Ἀθηνῶν ἀναγινώσκομεν. «Σκοπὸς τοῦ Σωματείου εἶναι ἡ ἐξυπηρέτησις καὶ προαγωγὴ τῆς πνευματικῆς, κοινωνικῆς, καὶ ἠθικοθρησκευτικῆς ζωῆς, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς σωματικῆς εὐεξίας τῶν νέων» (ἀρ. 2).

«Ἡ Χ.Α.Ν. ἀποτελοῦσα ἀνεξάρτητον τμῆμα τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ὀργανώσεων τῆς Χ.Α.Ν. καὶ συνδεομένη μετὰ τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπῆς τῶν Y.M.C.A. τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ὡς καὶ τῆς Παγκοσμίου Ἐπιτροπῆς τῶν Y.M.C.A. ἐν Γενεύῃ τῆς Ἐλβετίας, ἐπιδιώκει διὰ τῆς δράσεως τῶν μελῶν αὐτῆς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ Σωματείου ὡς οὗτος ἔχει ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 παρόντος Καταστατικοῦ, ***ἐν ἀπαρεγκλίτῳ συμφωνίᾳ πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τὰ θέσμια τῆς Ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας***».

«Ὡς μέλη γίνονται δεκτοὶ ἄρρενες ἄνω τῶν 18 ἐτῶν οἵτινες ἀποδέχονται πιστῶς καὶ ἐγγράφως τὴν κάτωθι θεμελιώδη ἀρχὴν τῆς Χ. Α. Ν. (Βάσις τοῦ ψηφίσματος τοῦ Α'. Διεθνοῦς Συνεδρίου τῆς ΧΑΝ ἐν Παρισίοις κατ' Αὔγουστον τοῦ 1885): «Ἡ Χριστιανικὴ Ἀδελφότης τῶν Νέων ζητεῖ νὰ συνενώσῃ τοὺς νέους, οἵτινες θεωροῦντες τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρά των ***συμφώνως ταῖς Ἁγίαις Γραφαῖς καὶ τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Μητρὸς αὐτῶν Ἐκκλησίας***, ἐπιθυμοῦσι νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν ζωήν των, συμβάλλοντες ἐνεργῶς τὰς προσπαθείας των πρὸς ἀποτέλεσιν χριστιανοπρεποῦς κοινωνίας».

Εἰς τὸν «Σύντροφον τοῦ Στρατιώτου», ὑπ' ἀριθ. 20 φύλλον Φεβρουαρίου τοῦ 1921, ἀναγινώσκομεν: «Ἡ Χ.Α.Ν. ἐπιδιώκει τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ψυχῆς, τῆς διανοίας καὶ τοῦ σώματος τοῦ νέου. ***Τῆς ψυχῆς διὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἠθικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς πάντοτε καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἐκκλησίας ἑκάστου μέρους, εἰς τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ Χριστιανικὴ Ἀδελφότης,*** τῆς διανοίας διὰ τῆς εἰδικῆς μορφώσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ νέου, καὶ τοῦ σώματος διὰ τῆς ζωῆς τοῦ ὑπαίθρου καὶ τῶν ἀθλητικῶν παιδιῶν».

Τὸ φοιτηκὸν τμῆμα τῆς Χ.Α.Ν. Ἀθηνῶν ἐξέδωκε τῷ 1926 φυλλάδιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Χριστιανικὴ Κίνησις τῶν Ἑλλήνων Φοιτητῶν»· ἐν αὐτῷ ἀναγινώσκομεν εἰς σελ. 2. «Ἡ Ὀργάνωσις αὕτη ἔχει σκοπὸν νὰ ἀναπτύξῃ φοιτητικὴν χριστιανικὴν κίνησιν παρομοίαν

πρὸς ἐκείνην, ἥτις ὑπάρχει εἰς ὅλα τὰ πανεπιστημιακὰ κέντρα τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Νὰ κατορθώσῃ διὰ τῆς κινήσεως ταύτης νὰ ἐξασκήσῃ ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ φοιτητικοῦ βίου, οὕτως ὥστε οἱ φοιτηταί μας νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ αἰσθανθοῦν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ζωὴν καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν συγχρόνων κοινωνικῶν προβλημάτων».

Καὶ κατωτέρω· «τότε μόνον ἐπιτυγχάνεται ὁ προορισμὸς τῆς ζωῆς, ὅταν αὕτη ἐμπνέεται ἀπὸ πίστιν χριστιανικὴν ἐν ἐπιγνώσει».

Τοῦ τμήματος τούτου πρΐσταται ἡ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ πανεπιστημίου κ. κ. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, Θεοφ. Κακριδῆ, Νικ. Ἐξαρχοπούλου. Εἰς τοὺς ὁμιλητὰς τοῦ φοιτητικοῦ τμήματος τῆς Χ.Α.Ν. Ἀθηνῶν ἐν τῇ Χριστιανικῇ αὐτοῦ κινήσει συγκατελέχθησαν κατὰ τὸ 1925 ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, οἱ θεολόγοι καθηγηταὶ κ. κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτος, Κ. Δυοβουνιώτης, Ἐ. Ἀντωνιάδης, Π. Μπρατσιώτης, Δ. Κουϊμουτσόπουλος.

Παρὰ τῷ Φοιτητικῷ Τμήματι γίνονται καὶ χριστιανικαὶ κοινωνικαὶ συζητήσεις ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ καθηγητοῦ τῆς θεολογίας κ. Π. Μπρατσιώτου.

Χάριν πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν χριστιανῶν Φοιτητῶν ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου ἡ «Χριστιανικὴ Κίνησις τῶν Ἑλλήνων Φοιτητῶν» τῆς ἐν Ἀθήναις Χ.Α.Ν. τελεῖ ἅπαξ τοῦ ἔτους εἰδικὴν τελετὴν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ ἡμέρα τῆς τελετῆς ὁρίζεται ὑπὸ τῆς Παγκοσμίου Φοιτητικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ τηρεῖται ὑπὸ ὅλων τῶν Φοιτητικῶν Χριστιανικῶν Κινήσεων τοῦ Κόσμου.

Εἰς τὸ φυλλάδιον «Ἡ Χ.Α.Ν. ἐν Ἑλλάδι» σελ. 27 ἀναγινώσκομεν «Εἰς τὰ Σπίτια τοῦ Στρατιώτου ὡσαύτως ἐσυστηματοποιήθησαν διὰ πρώτην φορὰν διαλέξεις, ἱστορικαί, κοινωνικαὶ καὶ πρακτικαὶ καὶ πρακτικῶν γνώσεων, γενόμεναι ὑπὸ τῶν ἐκλεκτοτέρων καθηγητῶν, *ὡς καὶ θρησκευτικὰ κηρύγματα τῶν ὁποίων ἐμπνευσμένην ἔναρξιν ἔκαμεν ἐν Ἀθήναις ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιμανδρίτης Δ. Φαραζουλῆς*». Καὶ εἰς σελ. 28 τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου πληροφορούμεθα ὅτι εἰς τὰ διάφορα κέντρα αὐτῆς ἡ ἐν Ἑλλάδι Χ.Α.Ν. φροντίζει νὰ ὀργανώνῃ κηρύγματα καὶ διαλέξεις θρησκευτικὰς διὰ ὀρθοδόξων Ἑλλήνων θεολόγων καὶ κληρικῶν καὶ ὅτι «τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἠθοπλαστικὸν ἔργον τῆς Χ.Α.Ν. διατελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀπολαύει τῆς πλήρους καὶ ἐγκαρδίου συνεννοήσεως καὶ συνδρομῆς ταύτης.

[Ἀκολουθεῖ]

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

ΙΒ΄.

Η ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΕΚΚΛΗΣ. ΣΧΟΛΗ

Εἰς τὴν τιμίαν ἐργατικότητα καὶ τὴν φιλογενῆ εὐσέβειαν τῶν ἀοιδίμων ἀδελφῶν Ριζαρῶν ὀφείλεται ἡ σύστασις τῆς ἀπὸ 85ετίας λειτουργούσης ἐνταῦθα «Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς», ἥτις ἀποτελεῖ τὴν πρώτην ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι προσπάθειαν μορφώσεως Κλήρου ἀνταξίου τῆς κλήσεως καὶ τῆς ἀποστολῆς του καὶ ἱκανοῦ ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς παρούσης Κοινωνίας. Ἐὰν ἐξετάζωμεν τὴν Ριζάρειον Ἐκκλησ. Σχολὴν πρώτην ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας κοινωνικῶν ἱδρυμάτων καὶ ὀργανώσεων, πράττομεν τοῦτο οὐχὶ ἐξ ἁπλοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα αὐτῆς καὶ πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ σκοποῦ της, ἀλλ' ἐν πεποιθήσει ὅτι ὄντως ἡ παρασκευὴ Κλήρου μεμορφωμένου καὶ διδασκάλων ἀξίων τῶν περιστάσεων ἀποτελεῖ πρωτίστην κοινωνικὴν ὑπηρεσίαν, ἰδίᾳ διὰ τὴν σημερινὴν κοινωνίαν τὴν Ἑλληνικήν. Εἶναι γνωσταὶ αἱ ὑπηρεσίαι ὅσας ὁ ἑλληνικὸς Κλῆρος προσέφερε κατὰ τὴν ζοφερὰν τῆς δουλείας ἐποχὴν καὶ αἱ ἀποτελεσματικαὶ θυσίαι, εἰς ἃς ὑπεβλήθη κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, καὶ εἶναι πανθομολογουμένη σήμερον ἡ δύναμις, ἣν ἔχει ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ διδασκάλου, ὅσον εἶναι, δυστυχῶς, ἀληθὲς ὅτι πάσχει δεινῶς ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἐκ τῆς ἐλλείψεως μεμορφωμένων στελεχῶν τῆς ἐφημεριακῆς δράσεώς της.

Ἡ Ριζάρειος Ἐκκλησ. Σχολή, σκοπὸν ἔχουσα τὴν παρασκευὴν ἱεροῦ κλήρου τελείως κατηρτισμένου, οὐδεμιᾶς πρὸς τοῦτο ἐφείσθη θυσίας καὶ οὐδέν, εὐτυχῶς, παρέλειψε μέσον, ἀπὸ 10ετίας δέ, πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ μέχρι τῆς χειροτονίας χρόνου τῶν ἀποφοίτων αὐτῆς ἐπέτυχε τὴν παρ' αὐτῇ σύστασιν καὶ τμήματος διδασκαλικοῦ, ὅπερ συνεπικουρεῖ καὶ εἰς τὸν ὅλον τοῦ μέλλοντος ἱερέως ἄρτιον διὰ τὸ ἐφημεριακὸν ἔργον του καταρτισμόν. Οἱ ἄριστοι τῶν καθηγητῶν ἐδίδαξαν πάντοτε καὶ διδάσκουσι καὶ σήμερον τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, καὶ ἡ ἐν τῇ Σχολῇ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς κλασσικῆς μορφώσεως ἐργασία εἶναι ἀπίστευτος διὰ τὸν μὴ δυνάμενον ἐκ τοῦ σύνεγγυς νὰ γνωρίζῃ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ἀποτελέσματά των· ἡ δὲ θεολογικὴ τῶν τροφίμων τῆς Σχολῆς μόρφωσις εἶναι ἀνέκαθεν ἐμπεπιστευμένη εἰς χεῖρας καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, τῶν ὁποίων πολλοὶ ὀφείλουσι τὴν πρώτην μόρφωσίν των εἰς τὴν Ριζάρειον Σχολήν, τυγχάνοντες παλαιοὶ αὐτῆς μαθηταί. Ὁ παιδαγωγικὸς ἐξ ἄλλου καταρτισμὸς τῶν διδασκαλιστῶν τῆς Ριζαρείου—παρ' ὅλας τὰς ἀπό τινος πλευρᾶς μονο-

μερεῖς διαμαρτυρίας—τυγχάνει ὄχι ἁπλῶς ἰσάξεος τῆς τῶν ἀρίστων παρ' ἡμῖν Διδασκαλείων, ἀλλὰ καὶ ἔχει ἀποτελέσματα πρακτικὰ κινοῦντα τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἀπροκαταλήπτου παρατηρητοῦ. Εἰς τὸν ἄρτιον δ' ἀπὸ πάσης ἐπόψεως καταρτισμὸν τῶν τροφίμων τῆς Ριζαρείου Σχολῆς συντελεῖ καὶ ὁ ὅλος ἐν τῇ Σχολῇ κοινὸς αὐτῶν βίος, ἡ ἄγρυπνος ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις καὶ πατρικὴ παρακολούθησις τῆς ἐξελίξεως ἑνὸς ἑκάστου καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀπ' αὐτῶν ὅτι τῶν πρώτων μαθητικῶν ἑδωλίων ἅμιλλα, ἥτις ἐνισχύεται ἐκ τῆς διαρκοῦς πρὸς ἀλλήλους ἀναστροφῆς καὶ οὐδόλως παρακωλύει τὴν μεταξὺ αὐτῶν δημιουργίαν δεσμῶν προκαλούντων αὐτὸ τοῦτο τὴν κατάπληξιν τοῦ ἐκ τῶν ἔξω παρατηροῦντος «πῶς οἱ ριζαρεῖται ἀγαπῶσιν ἀλλήλους». Ἐπιθυμοῦμεν ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου σημείου νὰ ἐπιστήσωμεν τοῦ ἀναγνώστου τὴν προσοχήν, διότι ἡ λεπτομέρεια αὕτη εἶναι ἡ καθιστῶσα τοσαύτην τὴν μεταξὺ τῶν ἀποφοίτων τῆς Ριζαρείου Σχολῆς καὶ μετὰ ἔτη πολλὰ διατηρουμένην ἀλληλεγγύην, παρ' ὅλην δὲ τὴν διαφοράν, ἥτις σὺν τῷ χρόνῳ σημειοῦται ἐν τῇ ἐπαγγελματικῇ ἑκάστου κατευθύνσει, οἱ «ριζαρεῖται» ὑπενθυμίζουσι τελείως τοὺς μαθητὰς τῶν Σχολῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀποφοίτους τῶν θεολογικῶν Σχολῶν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ἑνότητος τοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τοῦ ἀντιμετωπίζειν τὰ διάφορα προβλήματα, ὅστις παρ' ὅλας τὰςλεπτομερειακὰς διαφοράς, εἶναι κοινὸς εἰς τὴν βάσιν του παρὰ τοῖς πλείστοις ἐξ αὐτῶν. Καὶ δὲν ὑπάρχει μὲν ὁ ἀκριβὴς τοῦ πράγματος ὁρισμός, ὑποπίπτει ὅμως τὸ γεγονὸς τοῦτο εἰς τὴν ἄμεσον ἀντίληψιν πάντων σχεδὸν ὅσοι διῆλθον ἀπὸ τῶν δωμάτων τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, ἢ ἔτυχε ν' ἀναστραφῶσι μετὰ ὁμάδος ριζαρειτῶν.

Εἴπομεν ἐν ἀρχῇ ὅτι σκοπὸς τῆς Σχολῆς εἶναι ἡ παρασκευὴ Κλήρου ἀνταξίου τῶν περιστάσεων καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἤγειράν ποτέ τινες ἀντιρρήσεις περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου τῆς Σχολῆς. Πρόκειται πάντως περὶ τῶν προσώπων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα κρίνουσι τὰ πράγματα ἀπολύτως πάντοτε καὶ μακρὰν τῆς πραγματικότητος, ἥτις, ὅσον καὶ ἂν εἶναι πικρά, δὲν παύει νὰ εἶναι καὶ ἀληθής. Ἡ Ριζάρειος Σχολὴ—εἶν' ἀληθὲς— δὲν ἀπέδωκε κληρικοὺς τόσους ὅσους ἠρίθμησε καὶ μαθητάς, ἀλλὰ δὲν δύναται οὔτε ἡ λεπτομέρεια αὕτη οὔτε τὸ ὅλον τῆς Σχολῆς ἔργον νὰ κριθῇ οὕτω μονομερῶς καὶ νὰ ἐξαχθῇ ὡς συμπέρασμα ἡ ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ της καὶ τὸ ἄσκοπον τῆς λειτουργίας της, οὐδὲ δύναται νὰ ληφθῇ ὡς μέτρον συγκρίσεως ἡ εἰς κλῆρον ἀπόδοσις τῶν σεμιναρίων τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἡ μεταξὺ ἐκείνης καὶ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας βασικωτάτη διαφορὰ πνεύματος καὶ μεθόδου ὀφειλομένη εἰς ἐξέλιξιν ὁλοκλήρων αἰώνων ἱστορικὴν καὶ εἰς τὴν διαφορὰν τῶν ἀπαρτιζόντων ἑκάστην λαῶν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι δὲν εἶναι ἔργον μηχανικὸν ἡ παρασκευὴ τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησ. Σχολὴν εἰ μὴ ἡ ὤθησις τῶν αἰσθανομένων τὴν πρὸς τὸ θεῖον τοῦτο ὑπούργημα κλῆσιν καὶ ἡ ἀνάλογος ἀνάπτυξις τῆς κλίσεως αὐτῶν, διότι δὲν εἶναι οὔτε ἡ θεολογικὴ καὶ ἡ παιδαγωγικὴ παίδευσις μόνη, οὔτε ἡ συνείδησις τῆς ὑποχρεώσεως ἀπέναντι τοῦ σκοποῦ τῆς Σχολῆς, τὰ μόνα στοιχεῖα ἅτινα θ' ἀποτελέσωσι τὰ προσόντα τοῦ μέλλοντος τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ τελετουργοῦ. Σχολὴ ἱερατική, ἥτις ἀνεξαρτήτως τῶν ψυχολογικῶν προϋποθέσεων τῶν τροφίμων της θὰ ἐπετύγχανε τήν, ὡς ἀπὸ μηχανῆς, «κληρικοποίησίν» των, θὰ παρῆγεν ἀρίστους μὲν ἴσως ὑποκριτὰς ἱερατικοῦ θιάσου, θὰ ἠστόχει ὅμως τοῦ σκοποῦ της, ἐν ὅλῃ τῇ κυριολεξίᾳ τῆς φράσεως, καὶ θὰ ἐζημίου τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν Κοινωνίαν αὐτήν, ἀντὶ νὰ ὠφελήσῃ. Καὶ εἰς τὰ κοσμικὰ θέατρα ἀκόμη δὲν ἀπαιτεῖται μόνη ἡ τεχνικὴ μόρφωσις καὶ τοῦ μορφωμένου ἡ καλὴ θέλησις, ἀλλὰ βάσιν τούτων ἀποτελεῖ τοῦ μαθητοῦ ἡ ἰδιοφυΐα. Εἶναι ἔν τινι μέτρῳ ἀληθὲς ὅτι τὸ οἰκονομικὸν τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου ζήτημα κρατεῖ τινας τῶν ἐφιεμένων τῆς ἱερωσύνης μακρὰν τοῦ κληρικοῦ σταδίου. Δὲν εἶναι ὅμως τοῦτο ἡ μόνη καὶ ἡ κυρία αἰτία, δι' ἣν ἡ Ριζάρειος Σχολὴ δὲν ἀπέδωκε τόσους κληρικοὺς ὅσους ἔσχε μαθητάς. Ὅσους ἀπέδωκε κληρικοὺς ηὐτύχησε νὰ ἴδῃ αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ἀρίστων, ὅσους δὲ εἰς ἄλλας κοινωνικὰς λειτουργίας ἠρίθμησε καὶ ἀριθμεῖ ἀποφοίτους ἀπέδωκε πολίτας ὄχι ἁπλῶς χρηστούς, ἀλλὰ δυναμένους ν' ἀποτελέσωσι τὴν κοινωνικὴν πρωτοπορείαν. Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται κατὰ μέγιστον μέρος τῆς Θεολογικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Σχολῆς ἡ ἐνίσχυσις, μεθ' ἧς συνεβάδισε πάντοτε ἐν τῇ ὁδῷ τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης ἐν ἀγαστῇ ἀδελφικῇ συνεργασίᾳ. Ἐὰν ἡ Ριζάρειος Ἐκκλησ. Σχολὴ δὲν ἐχειροτόνησεν ἅπαντας τοὺς μαθητάς της εἰς κληρικούς, ὡρμήθη ἀπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀτομικότητος ἑκάστου, τὴν ὁποίαν ἐνόμισεν ἀνέκαθεν πρέπον ν' ἀναπτύξῃ μεταξὺ τῶν τροφίμων αὐτῆς, ἵνα οἱ ἐξ αὐτῶν μέλλοντες τῆς Ἐκκλησίας λειτουργοὶ ὦσι πράγματι «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» λειτουργοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐργάται τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἐὰν δὲν προσῆλθον πάντες οἱ ριζαρεῖται εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ὡρμήθησαν ἀπὸ τῆς ἐμπνευ-

σθείσης εἰς αὐτοὺς ἐν τῇ Σχολῇ εἰλικρινείας καὶ ἀπὸ τοῦ ἄκρου πρὸς τὸ θεῖον τοῦτο ὑπούργημα σεβασμοῦ, διότι δὲν ἐπεθύμησαν νὰ ὑποβιβάσωσιν αὐτὸ εἰς ἐπάγγελμα βιοποριστικόν, ὄντες ἄλλως τε ἱκανοὶ νὰ δημιουργήσωσιν εἰς ἄλλην κοινωνικὴν ζώνην μέλλον ὄχι ἁπλῶς τὴν ἀτομικήν των εὐμάρειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὠφέλειαν τῆς κοινωνίας ἐξασφαλίζον, διὰ τῶν ψυχικῶν πρὸ παντὸς προσόντων, δι' ὧν ἐν τῇ Ῥιζαρείῳ Σχολῇ ἐπλουτίσθησαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς μαθητείας. Ὅτι δὲ τοιαῦται ἦσαν καὶ εἶναι αἱ σκέψεις τῶν ῥιζαρειτῶν δὲν μαρτυρεῖ μόνον τοῦ χαράσσοντος τὰς γραμμὰς ταύτας ἡ συνείδησις, ζήσαντος καὶ ζῶντος ἔτι τὰς ἀνησυχίας τοῦ παιδευθέντος ἐν τῇ Ῥιζαρείῳ Σχολῇ, ἀλλὰ καὶ προσεπικυροῖ αὐτὴ ἡ δρᾶσις τόσον τῶν ἀποδυθέντων εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνα, ὅσον καὶ τῶν ἀφιερωθέντων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῶν ὑπουργησάντων καὶ ὑπουργούντων ἔτι εἰς ὑψηλὰ τῆς κοινωνίας ἀξιώματα. Ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τούτους ἡ Ἐκκλησία ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ὠφελήθη καὶ ὠφελεῖται ἔτι, ὡς δ' εἶπεν ἐσχάτως λίαν προσφυῶς ἐν τῇ εἰς πρεσβύτερον χειροτοτονίᾳ του ἀπόφοιτος τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς, ὅσῳ καὶ ἂν οἱ μὴ προσελθόντες εἰς τὸ ἱερατικὸν στάδιον φαίνονται λησμονήσαντες τῆς θρεψάσης αὐτοὺς Σχολῆς τὸν σκοπόν, ἀνταποκρίνονται ὅμως πλήρως εἰς αὐτόν, ἀποστελοῦντες ἐρείσματα γενναῖα διὰ τοὺς εἰς τὸ κληρικὸν ὑπούργημα καθοσιουμένους συναδέλφους αὐτῶν.

Γνωρίζομεν ὅτι πολλοὶ ῥιζαρεῖται ἐκ τῶν νεωτέρων ἰδίως ἔχουσιν ἤδη δώσει πρὸς ἀλλήλους τὸ σύνθημα τῆς συνεργασίας, συνεργασίας ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ καὶ δὴ ὑπὲρ τῶν κυριωτάτων συντελεστῶν τοῦ ἀγαθοῦ τούτου, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Σχολείου· Εὐχόμεθα ἡ κίνησις νὰ ἐπεκταθῇ μεταξύ των καὶ τὸ παράδειγμά των νὰ μιμηθῶσιν οἱ μέλλοντες ἀπόφοιτοι τῶν ἄλλων ἱερατικῶν Σχολῶν, οἱ ἐξ αὐτῶν δὲ εἰσελθόντες ἢ μέλλοντες νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν χορείαν τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας ν' ἀποτελέσωσι πράγματι τὴν πρωτοπορείαν ἐν τῇ κοινωνικῇ ἀνορθώσει. Καὶ δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν βασίμους ἐλπίδας, ὅτι δὲν πρόκειται μόνον περὶ εὐχῶν· ἡ προπαρασκευὴ πλησιάζει εἰς τὸ τέρμα της καὶ ἡ Ῥιζάρειος Ἐκκλησ. Σχολὴ διὰ μίαν ἔτι φορὰν θὰ πλουτίσῃ τὴν λαμπρὰν αὐτῆς 85ετῆ ἱστορίαν καὶ θὰ δικαιώσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην, μεθ' ἧς οἱ ἐπαΐοντες περιβάλλουσιν αὐτήν.

Ε. Γ. Μ.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ "ΚΟΡΙΝΘΟΣ,,

Ὅταν κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1914, καθ' ὃ ἐξερράγη ὁ Παγκόσμιος πόλεμος, ἀπεχαιρέτων τὴν γραῖαν καὶ θρῆσκον μητέρα μου διὰ νὰ μεταβῶ εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον, αὕτη μοὶ ἐνεχείρισεν ἓν ἀντίτυπον τῆς ἁγίας Γραφῆς. Ἐπὶ τῇ μητρικῇ αὐτῇ χειρονομίᾳ δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκρατήσω τοῦ σκεπτικισμοῦ τὸ μειδίαμα: τί μοι ἐχρειάζετο εἰς τὸ μέτωπον ἡ ἁγία Γραφὴ ἐφ' ὅσον ἐγὼ εἶχον χάσει πάντα πρὸς αὐτὴν πνευματικὸν δεσμόν, ὅπως, ἄλλως τε, καὶ πρὸς πᾶσαν οἱανδήποτε θρησκευτικὴν πίστιν; Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι δὲν ἀπέκρουσα τὸ δῶρον τὸ μητρικόν. Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἐλάμβανον, ἤκουσα τὴν μητέρα μου νὰ τὸ συνοδεύῃ μὲ τόνον ἀποφασιστικὸν διὰ τῶν ἑξῆς:

—Ἔχω νὰ σοῦ κάμω μίαν παράκλησιν, τὴν ὁποίαν ἐξ ἅπαντος ὀφείλεις νὰ ἐκτελέσῃς. Αὐτὸ τὸ βιβλίον νά το φέρῃς ἐπάνω σου, καὶ θά σε φυλάξῃ. Εἰπὲ νὰ σοῦ κάμουν εἰς τὸ γιλέκον μίαν ἐσωτερικὴν τσέπην ἀκριβῶς ἐπάνω εἰς τὴν καρδίαν σου· εἰς αὐτὴν τὴν τσέπην νὰ κρατῇς πάντοτε τὴν ἁγ. Γραφήν.

Καὶ τῇ ἔδωκα τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ παράκλησίς της. Ἐὰν δὲν τῇ ἔδιδα τὸν λόγον μου, οὐδέποτε θὰ ἀπεφάσιζον νὰ φέρω τόσον ὀγκῶδες βιβλίον (ἐκ 304 σελίδων) εἰς τόσον ἀκατάλληλον μέρος. Ἔπρεπεν ὅμως νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπιθυμίαν τὴν μητρικήν.

Τὴν 21 Ὀκτωβρίου ἔλαβον μέρος εἰς μάχην τὸ πρῶτον. Δὲν εἶχον παρέλθει δέκα λεπτά, καὶ σφαῖρα ἐχθρικὴ μὲ ἔπληττεν εἰς τὴν καρδίαν, ἤ, μᾶλλον, ἔπληττε τὴν ἁγ. Γραφήν. Ἡ σφαῖρα διέτρησε τὸ δέσιμον καὶ σχεδὸν τὸ ἥμισυ τοῦ βιβλίου, καὶ ἐσταμάτησε.. Ἀπέμεινα ἄτρωτος. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἡ ἁγ. Γραφή, προφανῶς θὰ ἐφονευόμην. Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι πολὺν σεβασμὸν πρὸς τὸ βιβλίον ἐκεῖνο, ἐφ' ὅσον ὑπῆρξεν ἡ σωτηρία μου. Καὶ ὅταν ἐξῆγον τὴν σφαῖραν ἀπὸ αὐτό, εἶχον προσέξει τὸ μέρος τοῦ φύλλου ὅπου εἶχε σταματήσει. Καὶ εἶδον ὅτι ἐφήπτετο τῆς σελίδος 104 ἀκριβῶς εἰς τὴν λέξιν «Κόρινθος». Τὰ μέσα τῆς λέξεως γράμματα εἶχον ὀλίγον ἀποξεσθῆ. Τὸ πρᾶγμα ζωηρῶς μοὶ εἶχεν ἐντυπωθῆ.

Μετὰ δύο περίπου μῆνας, κατά τινα συμπλοκήν, νέαν ἐδεχόμην σφαῖραν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ μὲ τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα. Διέτρησε δῆλα δὴ πάλιν τὸ ἁγιογραφικὸν τομίδιον, χωρὶς οὐδὲ ἀμυχὴν νά μοι προξενήσῃ. Θὰ ἤμην ἴσως ἕτοιμος νὰ ἀποδώσω καὶ τοῦτο τὸ περιστατικὸν εἰς τὴν τύχην, ἐὰν δὲν κατεπλητττό-

μην ἐκ τοῦ συναντήματος τῆς αὐτῆς λέξεως τοῦ κειμένου τῆς ἁγ. Γραφῆς. Ἡ σφαῖρα εἶχεν ἐνσφηνωθῆ εἰς τὸ πάχος τοῦ βιβλίου βαθύτερον μὲν ἢ κατὰ τὴν προηγουμένην φοράν, ἀλλὰ καὶ πάλιν εἶχε σταματήσει ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς λέξεως «Κόρινθος», ἄλλης, βεβαίως, σελίδος.

«Κόρινθος»! Ἐπανειλημμένως καὶ ἐπὶ πολὺ ἐσκεπτόμην τί ἆρά γε νὰ ἐσήμαινεν ἡ σύμπτωσις αὕτη. Τὸ τυχαῖον περιστατικὸν ἤρχισε νά με μεταβάλῃ εἰς μυστικιστήν. Διελογιζόμην ὅτι ἦτο ἀδύνατον ἡ διπλῆ αὕτη σύμπτωσις τῆς σφαίρας πρὸς τὴν αὐτὴν λέξιν νὰ ἦτο ἁπλῆς τύχης παίγνιον. Παρῆλθον κατόπιν τὰ ἔτη τοῦ μεγάλου πολέμου, καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὴν πατρίδα μου. Καὶ ἤδη, ἐκτὸς κινδύνου, ἐτοποθέτησα τὴν ἁγίαν Γραφὴν εἰς τὸ συρτάριον τοῦ γραφείου μου καὶ τὴν ἐφύλαττον ἐκεῖ ὡς κειμήλιον ἱερὸν καὶ μετὰ τὴν σύναψιν τῆς εἰρήνης.

Βαθμηδὸν ὅμως καὶ κατ' ὀλίγον ἡ καταλαβοῦσά με μυστικὴ διάθεσις ἤρχισε νὰ χαλαροῦται, τόσον δὲ εἶχεν ἀτονήσει ἐν ἐμοὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν πολεμικῶν περιπετειῶν, ὥστε, ὅταν μόλις κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος ἔτους ἀνέλαβον ταξείδιον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ λόγων ἐπαγγελματικῶν, οὐδὲ μία τοῦ παρελθόντος λεπτομέρεια μὲ ἀπησχόλησε ποτέ. Ἐν Ἑλλάδι παρέμεινα ἐπὶ μῆνας, καὶ αἱ νέαι παραστάσεις ὤθησαν εἰς πολὺ βάθος τὰς παλαιάς. Καὶ μόνον τότε τὰς ἀνεκάλεσα εἰς τὴν μνήμην, ὅταν πρὸς ἀναψυχὴν χάριν περιπάτου εἶχον σὺν ἄλλοις μεταβῆ καὶ εἰς Κόρινθον. Τὴν ἐκδρομὴν ταύτην εἶχον ἀφήσει τελευταίαν, οἱονεὶ ὡς ἐπιστέγασμα τοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα ταξειδίου μου, διότι ἀναντιρρήτως ἦτο τὸ ὡραιότερον.

Παρέμεινα ἐν Κορίνθῳ ἐπὶ τριήμερον. Καὶ ἓξ ὥρας πρὸ τῆς ὁρισθείσης ἀναχωρήσεως ἐξ αὐτῆς συνέβη τι τὸ ἐκτάκτως τρομακτικόν. Ὑπὸ τὰ θεμέλια τῆς παλαιᾶς πόλεως ἡ γῆ ἐκλονίσθη καὶ τρομερὸς συσσεισμός, καταπλήξας ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, μετέβαλε τὴν τέως ἀνθοῦσαν πόλιν εἰς ἐρείπια ἐλεεινά, ὑπὸ τὰ ὁποῖα εὗρον πολλοὶ τὸν θάνατον. Ἔπεσε καὶ ἡ οἰκοδομή, ἐν τῇ ὁποίᾳ κατέλυον καὶ μόνον τὸ δωμάτιόν μου ἀπέμεινεν ἀνέπαφον. Οἱ ἐννέα συγκάτοικοί μου ἐφονεύθησαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια. Μόνος ἐγὼ ἀπέμεινα σῶος.

Τρίτην φορὰν λοιπὸν «Κόρινθος»! Καὶ ἐμνήσθην ἀμέσως τῶν δύο σφαιρῶν καὶ τῆς ἁγίας μου Γραφῆς. Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης πιστεύω εἰς τὴν ὑπερτάτην Πρόνοιαν καὶ Δύναμιν, ἥτις διορᾷ καὶ προσημαίνει πολλάκις ἑκάστου ἡμῶν τὰς τύχας...

[Ἐκ τοῦ ρωσ. «Ρούλ»].

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη.

Ὁ Καθηγητὴς τῆς Φαρμακευτικῆς Χημείας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ κ. Ἐμμανουήλ, ποιούμενος ἔναρξιν τῶν ἀσκήσεων τῶν φοιτητῶν ἐν ταῖς ἐν τῷ Πανεπιστημιακῷ Χημείῳ νέαις εὐρείαις αἰθούσαις τῶν ἀσκήσεων, ἐθεώρησεν ἐπιβεβλημένον νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον τῶν μαθητῶν του. Καὶ προσκαλέσας ἱερέα, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τελέσῃ Ἁγιασμόν, παρόντων τῶν φοιτητῶν τοῦ μαθήματός του, ἱκανῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων προσκεκλημένων. Τὸ γεγονὸς τοῦτο κρίνομεν ἄξιον εἰδικῆς μνείας τὸ μὲν ὡς ἐξόχως παραμυθητικὸν διὰ τὴν τόσον πανταχόθεν καὶ πολλαχῶς συνταρασσομένην χρυσῆν νεολαίαν, τὸ δὲ ὡς μαρτυροῦν ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν ὑπάρχουν ἐπιστήμονες νηφάλιοι ἐν αὐτοῖς τοῦ Πανεπιστημίου τοῖς σπλάχνοις, οἵτινες τὴν συζυγίαν θρησκείας καὶ ἐπιστήμης πρεσβεύουσιν οὐ μόνον δυνατήν, ἀλλὰ καὶ πραγματικήν, ὡς μαρτυρεῖ ἀνέκαθεν ἡ πλειὰς διασήμων ἐπιστημόνων, οἵτινες ἐν τῷ προσώπῳ των συνεδύαζον τὴν θρησκευτικὴν πίστιν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν. Τὸ ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ καθ' ἡμᾶς Πανεπιστημίου ἀξιοσημείωτον τοῦτο γεγονὸς ἔτι ἅπαξ ὑπομιμνήσκει εἰς ἡμᾶς ὁποῖον κενὸν δημιουργεῖ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ ἡ ἔλλειψις ἰδίου πανεπιστημιακοῦ ναοῦ, περὶ οὗ, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, προὐνόει τὸ ἀπολεσθὲν Δομπόλειον κληροδότημα, ἔγραψε δ' ἐσχάτως καὶ ὁ σεβασμιώτατος τακτικὸς τῆς «Ἐκκλησίας» συνεργάτης μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Πολύκαρπος. Ἂς εὐχηθῶμεν ὅπως, μέχρι τῆς ἀποκτήσεως ἰδιοκτήτου ναοῦ, εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καταστῇ δυνατὴ ἡ προσωρινὴ παραχώρησις ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν προσφόρου ναοῦ, ὅστις θὰ ἀναχθῇ εἰς πρότυπον λειτουργικῆς, ὁμιλητικῆς καὶ τελετουργικῆς πράξεως πρὸς μόρφωσιν τῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ ἡμῶν Σχολῇ σπουδαζούσης νεολαίας καὶ βαθμιαίαν δημιουργίαν τῆς πρεπούσης ὁμοιομόρφου λατρευτικῆς πράξεως.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀστυφιλίας.

Ἀδιάκοπος καὶ στρηνὴς πανταχόθεν ἠχεῖ ὁ κώδων τοῦ μεγίστου τῶν ἐκ τῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀναπτυχθείσης ἀστυφιλίας κινδύνων, ἤτοι τῆς ἐλαττώσεως τῶν γεννήσεων καὶ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν θανάτων. Διότι ἔχει ἐξακριβωθῆ ἐπὶ τῇ βάσει ἐπιμελεστάτων στατιστικῶν μελετῶν ὅτι ἡ προϊοῦσα στείρωσις τῶν πολιτῶν εἶνε κατ' εὐθεῖαν ἀνάλογος πρὸς τὸν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος συντελούμενον ὑπερκορεσμὸν τῶν πόλεων. Ὁ πληθυσμὸς ὁ ἀγροτικός, μόλις ὡς ἐνσωματωθῇ εἰς τὴν πόλιν, καθίσταται ἄγονος τοσον, ὥστε οὐδὲν μέσον ἰσχύει νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἰσορροπίαν. Συντελεῖται δῆλα δὴ ἀσφαλὴς καὶ τελεία καταστροφή. Ἡ δὲ κατάπτωσις αὕτη, παρατηρουμένη εἰς μονην τὴν λευκὴν φυλήν, εὐλόγως ὑπομιμνήσκει τὸν ἀπειλοῦντα τὴν Δύσιν κατακλυσμὸν ὑπὸ τῶν ἐγχρώμων φυλῶν, αἵτινες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ῥοπὰς τῆς λευκῆς, αὐξάνονται εἰς ἀριθμὸν κατὰ τρόπον καὶ ρυθμὸν ἄγνωστον εἰς τοὺς δυτικούς.

Τοιουτοτρόπως ἤρχισε νὰ γίνεται σοβαρὸς λόγος περὶ τοῦ ἀπὸ τῶν δέκα καὶ τεσσάρων ἑκατομμυρίων μαύρων τῆς Ἀμερικῆς μαύρου κινδύνου, περὶ τοῦ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων ἑκατομμυρίων κινέζων κινδύνου, καὶ τοῦ κινδύνου τοῦ σλαυϊκοῦ τῶν 140 ἑκατομμυρίων τῆς ἀπεράντου Ρωσίας. Ἤδη τὸ Βερολῖνον, ὅπερ ἐν διαστήματι ἑνὸς αἰῶνος ἠρίθμησε 400.000 ἐπὶ πλέον, σήμερον ἀπέβη ἡ στειροτέρα πόλις τοῦ κόσμου, καθ' ὅσον ἀριθμεῖ τὰς ὀλιγωτέρας γεννήσεις ἐκ πασῶν τῶν πόλεων τῆς γῆς ἡ δὲ μείωσις τῶν θανάτων δὲν ἀντικαθιστᾷ πλέον τὴν τῶν γεννήσεων. Ἡ ἐρήμωσις τῆς ὑπαίθρου ἤδη ἀπειλεῖ σοβαρώτατα καὶ αὐτὸ τὸ βιομηχανικώτερον καὶ ἐμπορικώτερον ἔθνος τοῦ κόσμου. Κατὰ τὴν τελευταίαν δηλ. εἰκοσαετίαν ἡ καλλιεργημένη γῆ ἐμειώθη ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ 80.000 ἑκτάρια, κατὰ δὲ τὸ 1927 τὸ κράτος τοῦτο ὑπερέβη καὶ τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν ὡς πρὸς τὴν μείωσιν τῶν γεννήσεων. Ἐνῷ κατὰ τὸ 1920 αἱ γεννήσεις ὑπερέβαινον τοὺς θανάτους κατὰ 425.000—450.000, τῷ 1927 ὁ ἀριθμὸς ὑπεβιβάσθη εἰς 201.000. Οἱ γάμοι κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευταίας ἑπταετίας ἐμειώθησαν κατὰ 343.000, ἤτοι κατὰ 30 ο]ο καὶ πλέον (1.094.000 τῷ 1920, καὶ 751.000 τῷ 1927. Ἐν Γαλλίᾳ ἡ στεῖρα ἀστυφιλία ἠρήμωσε τὰ χωρία καὶ τὰ κωμύδρια. Σήμερον ἐν Γαλλίᾳ ὁ ἀριθμὸς τῶν ξένων ἀπέβη διπλάσιος τοῦ προπολεμικοῦ: ἐπὶ 100 γάλλων οἱ 6 εἶνε ξένοι, διότι δὲν ἐπαρκοῦν πλέον οἱ γάλλοι μόνοι πρὸς καλλιέργειαν τῆς γαλλικῆς γῆς. Δὲν ἐξαιροῦνται τῆς συμφορᾶς τὸ Βέλγιον καὶ ἡ Σουηδία· ἐν ἀμφοτέραις παρατηρεῖται σταθερῶς προϊοῦσα ἡ μείωσις τῆς γεννήσεως, περὶ δὲ τῆς δευτέρας λέγεται, ὅτι ἀποβαίνει λεία βραδείας ἀποσυνθέσεως καὶ καταπτώσεως.

Ἡ ἀπὸ τῆς θρησκείας ἀντίδρασις.

Ἐὰν ἀκούσωμεν τὴν δῆθεν ἐπιστημονικὴν μαλθουσειον θεωρίαν, ἡ ποσοτικὴ μείωσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς εὐνοεῖ τὴν ποιοτικὴν αὐτοῦ βελτίωσιν. Ἡ βιοτικὴ ἀθλιότης καὶ στενοχωρία τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς εἶνε συναφὴς πρὸς τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν ἀτόμων διὰ τὸ εἰς αὐτὸν τάχα στενὸν καὶ ἀνεπαρκὲς τῶν προϊόντων τῆς γῆς, ἐνῷ ὁ ἐλάττων τοῦ πληθυσμοῦ ἀριθμὸς ἐξασφαλίζει εἰς πάντας τὴν εὐμάρειαν καὶ τὴν εὐζωίαν. Ἀλλ' ἐὰν οὐδέποτε ἐπηλήθευσεν ὁ περίπυστος νόμος τοῦ Μάλθους, ἐξ οὗ ἐπενοήθη καὶ ἡ ἐπ' ἴσης περίπυστος δαρβίνειος φυσικὴ ἐπιλογὴ τῶν ζωικῶν εἰδῶν, σήμερον ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἐξεκηρύχθη ὁριστικῶς. Τὸ ἐναντίον εἶνε τὸ ἀληθές: ὅτι δηλ. ἡ εὐμάρεια καὶ ἡ εὐζωία μειοῖ τὴν γονιμότητα διότι ἐν αὐταῖς πρυτανεύει ἡ ἐγωϊστικὴ ἠθική. Εἶνε ἀνάγκη νὰ καταπολεμηθῇ ὁ ὀλέθριος εἰς την ἀνθρωπότητα ἐγωισμὸς οὗτος, ὀρθότατα δ' ὁ ἐμμόνως καὶ περὶ τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐπασχοληθεὶς πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας Μουσσολίνη ἐν εἰδικῷ του ἄρθρῳ περὶ τοῦ θέματος τούτου πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἰταλίας διακηρύττει, ὅτι τὸ μόνον μέσον πρὸς ἀναστολὴν τῆς μειώσεως τῶν γεννήσεων δὲν εἶνε οἱ ξηροὶ καὶ τυπικοὶ νόμοι, ἀλλὰ τὰ ἤθη καὶ πρὸ παντὸς ἡ θρησκευτικὴ τοῦ ἀτόμου συνείδησις.

Ἡ χριστιανικὴ οἰκογένεια.

Καὶ πράγματι. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν αἰσθάνεται τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν νὰ «συνεχισθῇ» ὡς ἄτομον, ὡς οἰκογένεια καὶ ὡς λαός, ἐν τοῖς ἀπογόνοις του. ἐὰν δὲν αἰσθάνεται θλῖψιν καὶ αἰσχύνην νὰ ἀποθάνῃ ὡς ἄτομον, ὡς οἰκογένεια καὶ ὡς λαός, πᾶς νόμος ἀνασταλτικὸς τοῦ κακοῦ ἀποβαίνει ἀνίσχυρος. Τὸ βαθύτερον δὲ μυστικὸν τῆς λύσεως τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου προβλήματος ἔγκειται ἐν τῇ χριστιανικῇ συνειδήσει τοῦ ἀληθοῦς προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν τῇ ἀποστολῇ ταύτῃ μεγίστην σημασίαν ἔχει ἡ οἰκογένεια ὡς συνθετικὸν τῶν ἀτόμων κέντρον, παρ' ὅσα καὶ ἂν ψευδοφιλοσοφῶσιν αἱ νεώτεραι κοινωνιολογικαὶ θεωρίαι κατ' αὐτῆς καὶ κατὰ τῶν γονέων. Εἶνε ἀνυπολόγιστος ἡ ἀξία ἑνὸς πατρός, δὲν ὑπάρχει δ' ὀρθότερον κοινωνιολογικὸν ἀπόφθεγμα τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἐγέλου ἐξενεχθέντος: «δὲν εἶνε ἄνθρωπος ὁ μὴ ὢν πατήρ». Μόνη ἡ οἰκογένεια δύναται ν' ἀντιτάξῃ ἀνυπέρβλητον φράγμα κατὰ τῆς ἐκχειλίσεως τοῦ κακοῦ, καὶ μόνον νομοθεσία κοινωνικὴ ἐμπνεομένη καὶ ἀπορρέουσα ἐκ τοῦ λήμματος τούτου δύναται ἀποτελεσματικῶς νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ὑπὸ τὴν οἰκογενειακὴν στέγην διατήρησιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἀγάπης, τῆς στοργῆς, τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς θυσίας, ἤτοι τῶν καθαρῶς θρησκευτικῶν τούτων ἀρετῶν, ἄνευ τῶν ὁποίων ἀποβαίνουσιν ἀνίσχυροι οἱοιδήποτε δημογραφικοὶ νόμοι, καὶ οἱ μᾶλλον δρακόντειοι. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, εὐλογοῦσα τὴν οἰκογενειακὴν γονιμότητα καταδικάζει αὐστηρῶς τὴν ἑκουσίαν στειροτητα, ἤτοι τὸν προβεβουλευμένον τῶν γεννήσεων περιορισμὸν καὶ τὸν νεομαλθουσισμόν, ἀποτελοῦντα καὶ τὸ συναμφότερον: καὶ ἀτομικὴν καὶ ἐθνικὴν αὐτοκτονίαν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθεν εἰς δύο τακτικὰς συνεδρίας κατὰ τὴν λήγουσαν ἑβδομάδα.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν μ. μ. κατελθὼν εἰς Πειραιᾶ ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ οἰκοτροφείου τοῦ ἐν τῇ συνοικίᾳ Ταμπουρίων—Κερατσινίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου Ἁγ. Γεωργίου.

—Παρεπεδήμησαν ἐν Ἀθήναις ἀδείᾳ τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Γυθείου κ. Διονύσιος καὶ Χαλκίδος κ. Γρηγόριος.

—Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἑώρτασε τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ. Τὴν πρωΐαν ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Σταυρουπόλεως καὶ Βρεσθένης καὶ δωδεκάδος Ἀρχιμανδριτῶν, Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων. Ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι παρίσταντο τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ πάντες οἱ παρεπιδημοῦντες ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερεῖς μετὰ πλείστων κληρικῶν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἐξαιρετικῶς δὲ παρετηρήθη μεγάλη συρροὴ ἐκκλησιάσματος πληρώσαντος τὸν ναὸν καὶ μετὰ κατανύξεως παρακολουθήσαντος τὴν θείαν λειτουργίαν. Ἔψαλλον

δὲ οἱ μαθηταὶ τῆς Ῥιζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κ. Παπαδημητρίου. Μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κλήρου μετέβη πεζῇ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπήν, ἔνθα προσεφώνησεν αὐτὸν ὁ πρῶτος τῇ τάξει ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου Σεβ. Δρυϊνουπόλεως κ. Βασίλειος, ἀπήντησε δὲ ὁ Μακαριώτατος εὐχαριστήσας· ὡσαύτως προσεφώνησεν ὁ Α΄ Γραμματεὺς τῆς Δ. Ι. Συνόδου ἐκ μέρους τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» Οἰκονόμος Κ. Ρωμανός, ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ ὁ κ. Μεσολωρᾶς ἐκ μέρους τῶν θεολόγων εἰς οὓς ἀπήντησεν ὁ Μακαριώτατος Ἐν τῷ μεταξὺ πλήθη λαοῦ εἶχον καταλύσει τὴν Ἀρχιεπισκοπήν, προσερχόμενα καὶ ἐξαιτούμενα τὰς εὐλογίας τοῦ Πρωθιεράρχου καὶ εὐχόμενα αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ. Ἐν σώματι προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς, αἱ τρόφιμοι τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, καὶ ἀντιπροσωπεῖαι διαφόρων θρησκετικῶν ὀργανώσεων. Μέχρι βαθείας νυκτὸς προσήρχοντο ἐπισκέπται Ὑπουργοί, Καθηγηταί, ἐπιστήμονες, ἰδίως δὲ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ. Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας διεβίβασε διὰ τοῦ στρατηγοῦ κ. Φραντζῆ τὰ συγχαρητήρια αὐτοῦ. Τηλεγραφικῶς δὲ διεβίβασαν τὰ συγχαρητήρια αὐτῶν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ οἱ λοιποὶ Πρόεδροι τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ὡς καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ πλεῖστοι ἕτεροι.

— Ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπεσκέφθησαν σήμερον τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καὶ συνωμίλησαν περὶ τῶν ἐκκλησ. ζητημάτων οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Ἀδριανουπόλεως, Πρεβέζης καὶ Ναυπακτίας.

—Ὁ ἀνακριτὴς τοῦ 10ου τμήματος κ. Δημάκης, ὁ ἐνεργῶν ἀνακρίσεις ἐναντίον τῶν Οὐνιτῶν, ἐξέδωκε χθὲς ἐντάλματα συλλήψεως κατὰ τοῦ Οὐνίτου ἀρχιεπισκόπου Σ. Χαλαβατζῆ, τοῦ βοηθοῦ του Γ. Ξενοπούλου, ἐφημερίου, καὶ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ οὐνιτικοῦ σχολείου Ε. Κωνσταντινίδου, διότι οὗτοι, λαβόντες κατ' ἐπανάληψιν προθεσμίας, ὅπως ἀπολογηθοῦν ἐπὶ τῆς ἀπαγγελθείσης ἐναντίον των κατηγορίας ἐπὶ προσηλυτισμῷ, δὲν προσῆλθον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Σχίσμα σπουδαῖον προῆλθε μεταξὺ τοῦ τοποτηρητεύοντος μητροπ. Σεργίου καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Πετρουπόλεως Δημητρίου, κατὰ τὰς ἐκ Ρωσίας εἰδήσεις, ἕνεκα ἐγκυκλίου τοῦ πρώτου πρὸς πάσας τὰς ρωσικὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς ἐπαρχίας περὶ ὑποχρεωτικῆς κατὰ τὰς θείας λειτουργίας μνημονεύσεως τῆς σοβετικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸ ἐπισήμως δοθὲν κείμενον: «Ὑπὲρ τῆς θεοφρουρήτου Κυβερνήσεως ἡμῶν...». Αἱ εἰδήσεις ἀναφέρουσιν ὅτι παρήχθη ἐκ τούτου κατάπληξις μεταξὺ τῶν πιστῶν καὶ ἀναβρασμός, ἐπηκολούθησε δὲ συναίσθημα ἀπογοητεύσεως ὡς πρὸς τὸν «συμβιβασμὸν» καὶ τὴν «ὑποχώρησιν» τοῦ Μητροπ. Σεργίου ἀπέναντι τῶν κρατούντων. Εἰς τὰς τάξεις τῶν διὰ τοῦτο διαμαρτυρηθέντων εὑρέθη καὶ ὁ Πετρουπόλεως Δημήτριος. Τὸ πρᾶγμα ἐτάραξεν ἔτι μᾶλλον τούς τε ἐν Ρωσίᾳ καὶ τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς ὀρθοδόξους ρώσους λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι οὔτε αὐτὴ ἡ ἀπολαύουσα τῆς εὐνοίας τῆς σοβετικῆς ἐξουσίας «συνοδικὴ» ἢ «ἀνακαινιστικὴ» Ἐκκλησία ἔχει προβῆ εἰς τὴν τοιαύτην μνημόνευσιν τῆς σοβετικῆς κυβερνησεως. Κατὰ τῆς ἀντιλήψεως ὅμως ταύτης τῶν δυσηρεστημένων κατὰ τοῦ μητροπ. Σεργίου ὁ ἐν Παρισίοις μητροπ. Εὐλόγιος διαφωνεῖ ἰδίως πρὸς τοὺς ἐν Κάρλοβιτς συνειλεγμένους ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μητροπ. Ἀντωνίου ρώσσους ἱεράρχας, ἐδήλωσε δ' ὅτι ἡ ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησία καὶ ὁ μητροπ. Σέργιος ἀνθίστανται στερρῶς καὶ ἀποφασιστικῶς κατὰ τοῦ ἀθέου κομμουνισμοῦ τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας.

—Ἐν συνελεύσει τῶν ἀντιθρησκευτικῶν συνδέσμων τῆς Μόσχας κατέστη γνωστὸν ἐξ ὑπομνήματος τοῦ συνδέσμου τῶν ἀθέων ὅτι οὗτος ἀπεδείχθη ἀνίσχυρος νὰ ἀντεπεξέλθῃ μόνος κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν «ἐκκλησιαστικῶν», δραστηρίως ἐργαζομένων ὑπὲρ τοῦ θρησκευτικοῦ ἰδεώδους διὰ τοῦ τύπου, διὰ διαλέξεων καὶ διὰ συζητήσεων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ὁ Πρωθιεράρχης τῆς ἐν Πολωνίᾳ Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας Μακαρ. Μητροπολίτης Διονύσιος ἐξακολουθεῖ ἔτι διατελῶν τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Ποιμαντικῆς Θεολογίας καὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Βαρσοβίας, παραδίδει δὲ τακτικὰ ἐν αὐτῇ μαθήματα.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἰωάννου Φωκυλίδου, καθηγητοῦ. Ἡ Ἱερὰ Λαύρα Σάβα τοῦ ἡγιασμένου, ἤτοι Ἱστορία τῆς Λαύρας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων καὶ ἱστορία πάντων τῶν ἐν αὐτῇ διαπρεψάντων πατέρων μετ' ἀναγραφῆς τῶν ἔργων αὐτῶν, Ἀλεξάνδρεια 1927.— Ἀφ' ἱκανοῦ ἐκτυπούμενον μόλις ἐπ' ἐσχάτων εἶδε τὸ φῶς τὸ ὀγκωδέστατον τοῦτο σύγγραμμα (σελίδες IV+πβ+663), καρπὸς μεγάλων καὶ μακρῶν πόνων καὶ σπανίας ὑπομονῆς τοῦ γεραροῦ συγγραφέως, ὅστις ἅπαντα τὸν βίον αὑτοῦ διαβιώσας ἐν Παλαιστίνῃ μετ' ἀγαστῆς ἐπιμελείας ἐσπούδασε τὴν ἱστορίαν τῶν ἐν αὐτῇ προσκυνημάτων καὶ ἱερῶν καθιδρυμάτων, ἐν πολλοῖς δ' ἑκάστοτε δημοσιεύμασι καθίστα κοινωνὸν τῶν γνώσεων αὑτοῦ τὸ ἑλληνικὸν κοινόν. Ἡ παροῦσα συγγραφὴ ἀποτελεῖ λεπτομερεστάτην καὶ μοναδικὴν μονογραφίαν περὶ τῆς ἱστορικωτέρας, ἀρχαιοτέρας καὶ ἐνδοξοτέρας τῶν ἐν Παλαιστίνῃ ἱερῶν μονῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐν ᾗ ἀνεδείχθησαν ἄνδρες κλεΐσαντες τὴν Ἐκκλησίαν διά τε τῆς ἀρετῆς τοῦ βίου αὐτῶν καὶ τῆς ἀσκήσεως, ὡς καὶ διὰ συγγραφῶν. Ἡ ἱστορία τῆς μονῆς μετὰ πάσης δυνατῆς λεπτομερείας διήκει μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, κατακλείεται δ' ἡ συγγραφὴ διὰ καταλόγου τῶν ἀπὸ τοῦ ἁγ. Σάβα μέχρι τοῦ νῦν (1918) χρηματισάντων ἡγουμένων τῆς μονῆς καὶ διὰ Καταλόγου ὀνομάτων καταλαμβάνοντος 48 ὅλας σελίδας. Ὁ σ. εἶνε ἄξιος θερμῶν συγχαρητηρίων διότι κατώρθωσεν ἐν γήρᾳ οὐχὶ ἀπόνῳ νὰ ἀγάγῃ εἰς πέρας τοιοῦτο ἔργον.

Μητροπολίτου Παραμυθίας καὶ Πάργας Ἀθηναλόρα τοῦ ἀπὸ Μεγάλων Πρωτοσυγκέλλων, Ὁ θεσμὸς τῶν Συγκέλλων ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ. Μέρος δεύτερον. Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν σπουδῶν. Ἀθῆναι 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κρεμαστῆς Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν Δημοπρασίαν ἡ πενταετὴς ἐκμίσθωσις τοῦ ἐν τῇ θέσει «Τσόπελα καὶ Πένταρι ἢ Μιχίλι—Λάκα» κειμένου ἀγροῦ τῆς Ι. Μονῆς Κρεμαστῆς, μὲ τὰ γνωστὰ αὐτοῦ ὅρια, περιφερείας Κοινότητος Λάνθι, ἐκτάσεως 50 περίπου στρεμμάτων ἢ ὅσης ἐκτάσεως καὶ ἂν εἶναι. Ἡ Δημοπρασία γενήσεται ἐν Κρεχουκίῳ καὶ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν Δημοπρασιῶν τὴν 18 Νοεμβρίου ἔτους 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἢ ἐν ἀναβολῇ τὴν 25 Νοεμβρίου 1928 καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ὀλυμπίων Δημοσθένους Κατσίκα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ, κατὰ τοὺς ὅρους καὶ συμφωνίας τῆς ταὐταρίθμου ἀρχικῆς ἡμῶν Διακηρύξεως, κατατεθειμένας εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ὡς πρώτη προσφορὰ δὲ δι' ἐτήσιον μίσθωμα ὁρίζεται τὸ ποσὸν τῶν 4,000 δραχμῶν.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Σισανίου, προκηρύσσει ὅτι, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὰ κάτωθι ἀκίνητα τῆς Μονῆς: 1] Ὁ ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ Σισανίου κείμενος ἀρὸς «Μπὲσ Μαντριά» ἐκτάσεως 3 στρεμμάτων. 2] Ὁ ἀγρὸς «Χασάντι» ὡσαύτως ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ κείμενος ἐκτάσεως 3 στρεμμάτων, 3] Ὁ ἐν τῇ περιφερείᾳ «Λόσνιτσα» κείμενος ἀγρὸς ἐκτάσεως [δύο] 2 στρεμμάτων καὶ 4] Ὁ ἀγρὸς «Μάνα νερό» συγκείμενος ἐκ 12 στρεμμάτων καὶ συνορευόμενος μετὰ τῆς κοινότητος Σισανίου Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 18 Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν τῷ κοινοτικῷ καταστήματι Σισανίου, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Σιατίστης κ. Ν. Ῥούζιου καὶ τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς.

Τὸ Ἡγ]βούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Σπηλαίου προκηρύττει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν τῷ μετοχίῳ Ἁγίας Τριάδος ἐν Ἀκράδᾳ μὴ ἀπαλλοτριωθέντα κτήματα καὶ τὸ ἐλαιοτριβεῖον ἐπὶ τρεῖς συνεχῶς Κυριακὰς τὴν 4ην 11ην καὶ 18ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. 1928 ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀκράτᾳ Συμβ]γράφου Παναγ. Νικολαΐδου ἀρχομένην τὴν 10ην ὥραν π. μ. καὶ λήγουσαν τὴν 12ην τῆς μεσημβρίας, κατὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς κατατεθειμένους ἐν τῷ αὐτῷ Συμβ]γραφείῳ.

Τὸ Ἡγ]βούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Σπηλαίου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν, 1] ἡ ἐνοικίασις τοῦ ἐλαιοκάρπου τῆς ἐφετεινῆς ἐσοδείας τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ Τρυπίων καὶ Ροδιᾶς ἐλαιῶνος τῆς Μονῆς Μεγάλου Σπηλαίου, καὶ 2] εἰς τετραετῆ ἐνοικίασιν οἱ ἐν τῇ θέσει Ἁγίας Εἰρήνης τῶν Βυθρῶν ἀγροὶ μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐλαιοδένδρων ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς Κυριακὰς ἤτοι τὴν 4ην 11ην καὶ 18ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. 1928 ἀμφότεραι ἐνώπιον τοῦ ἐν Αἰγίῳ Συμβ]γραφεῖον, τοῦ Δημητρ Παναγοπούλου, ἀρχομένην τὴν 10ην ὥρ. π. μ. καὶ λήγουσαν τὴν 12ην τῆς μεσημβρίας, κατὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς κατατεθειμένους ἐν τῷ αὐτῷ Συμβ]γραφείῳ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ ἅγιος Δημήτριος Διακηρύττει ὅτι ἐπαναλαμβάνεται ἡ δημοπρασία διὰ τὴν ἐκποίησιν τῆς ἐν Μπερπατίῳ ἀμπελίου τῆς Μονῆς τὴν 25 τοῦ μηνὸς Ν]βρίου ἐ ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10–12 μεσημβρινὴν ἐν Χιλιομοδίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν Δημητρίου Μπαχταλιᾶ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὡς καὶ ἡ προηγουμένη ὅρους, ὧν δίνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φενεῷ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ ἅγιος Γεώργιος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρίας ἐκποιήσεως 150 κυβ. μέτρα ξυλείας ἐν τῶν δασῶν τῆς Μονῆς, γενησομένης τὴν 9ην Δ]βρίου ἐ. ἔ. ἡμέρον Κυριακὴν καὶ ὥραν 2-4 μ μ. ἐν Γκούρᾳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμ]φου Φενεοῦ Εὐαγ. Φούγια ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς κατὰ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς διακηρύξεως ἡμῶν, ὡς πρώτην προσφορὰν ὁρίζομεν δι' ἕκαστον κυβ. μέτρον δραχ. 50.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις τοῦ δικαιώματος ἐξαγωγῆς ἐκ τοῦ δάσους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη τοῦ κιμένου εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Κοινότητος Λίμνης ἑξακοσίων [600] ζυγίων καυσοξύλων καὶ δύο χιλιάδων ὀκάδων πευκοφλοιοῦ ἐκ ξυρῶν καὶ κατακειμένων πευκῶν συμφώνως μὲ τὸν δασικὸν πίνακα τὸν ἐγκριθέντα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ὅστις διαλαμβάνει τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐνεργηθήσεται ἡ ὑλοτομία τῆς παρούσης ἐνοικιάσεως καὶ συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τῶν μὲν καυσοξύλων εἰς δραχμὰς ἓξ (6) κατὰ ζύγιον τῶν ἑκατὸν ὀκάδων τοῦ δὲ πευκοφλοιοῦ εἰς λεπτὰ δέκα πέντε κατ' ὀκᾶν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 9 τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν μέχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις τοῦ δικαιώματος τῆς συλλογῆς τοῦ παραχθησομένου ἐλαιοκάρπου τῆς Μονῆς τρέχοντος ἔτους κατὰ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται εἰς δραχμὰς 2000. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 9 τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἄχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερας Μονῆς Παναγίας Σισανίου προκηρύσσει ὅτι, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐνοικίασιν ἁπάντων τῶν ἀγρῶν τῆς ὡς εἴρηται μονῆς καὶ ὅλων τῶν καρποφόρων δένδρων ὡς καὶ τῆς ἀμπέλου αὐτῆς πλὴν τοῦ λειβαδίου, κειμένων πάντων ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Κοινότητος Σισανίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ κοινοτικῷ καταστήματι Σισανίου τὴν 18ην Νοεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 18—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Σιατίστης κ. Ν. Ῥένζιου, τοῦ ἡγουμένου τῆς ἱερῆς Μονῆς καὶ τοῦ κοινοτικοῦ Συμβουλίου Σισανίου. Ἡ διάρκεια τῆς ἐνοικιάσεως ἔσεται πενταετὴς ἤτοι ἀρχομένη ἀπὸ 1929 λήγει τὸ 1934. Οἱ ὅροι αὐτῆς εὑρίσκονται κατατεθειμένοι ἐν τῷ κοινοτικῷ καταστήματι Σισανίου καὶ ἐν τῷ Ἡγουμενίῳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ

Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς

Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:

Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44 Ἀθῆναι